

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dne 30. srpna 2011 ve věci ústavní stížnosti **České republiky - Ministerstva obrany** se sídlem Tychonova 1, Praha 6, proti výroku I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010 č. j. 69 Co 564/2010-93 takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Návrhem přijatým prostřednictvím telefaxu dne 30. 5. 2011, doplněným dne 31.5. 2011, se Česká republika – Ministerstvo obrany (dále jen „žalovaná“ popř. „stěžovatelka“) domáhala, aby Ústavní soud nálezem zrušil v záhlaví uvedený výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „odvolací soud“) vydaného v řízení o zaplacení částky ve výši 212.055,19 Kč s příslušenstvím.

II.

Z ústavní stížnosti, napadeného rozhodnutí, jemu předcházejícího rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 (dále jen „nalézací soud“) ze dne 14. 12. 2007 č. j. 27 C 254/2003-72 a odvolání žalované proti tomuto rozsudku nalézacího soudu vyplývají následující skutečnosti. Citovaným rozsudkem mimo jiné nalézací soud uložil žalované (výrok I.) povinnost zaplatit souhrnnou částku smluvních pokut a kapitalizovaných úroků z prodlení, včetně povinnosti uhradit příslušenství jednotlivých kapitalizovaných smluvních pokut. Tyto jednotlivé nároky vznikly na základě uhrazení faktur ze smluv o dílo a kupní smlouvy po lhůtě splatnosti. Výrokem III. byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení. Proti těmto výrokům rozhodnutí nalézacího soudu podala žalovaná včasné odvolání. Dne 8. 12. 2010 odvolací soud odvolání žalované proti výroku I. rozsudku nalézacího soudu nyní stěžovaným rozhodnutím odmítl dle ustanovení § 218 písm. c) o. s. ř. s odůvodněním, že dílčí žalobní požadavky na úhradu kapitalizovaných smluvních pokut, včetně příslušenství, nepřevyšovaly částku uvedenou v ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 30. 6. 2009.

III.

V ústavní stížnosti stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že postupem odvolacího soudu došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 bodu 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a dále k porušení čl. 2 odst. 3 a čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky. Dle názoru stěžovatelky odvolací soud neuplatnil vůči stěžovatelce státní (soudní) moc způsobem, který zákon stanoví, neboť považoval žalobní požadavky na úhradu kapitalizovaných smluvních pokut, včetně příslušenství (uvedených ve výroku I. rozhodnutí odvolacího soudu), za samostatné žalobní nároky, které jednotlivě nepřevyšovaly částku uvedenou v ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř., ve znění

účinném do 30. 6. 2009. Dle stěžovatelky byl tento právní názor mylný a bylo povinností odvolacího soudu rozhodnout o těchto žalobních požadavcích meritorně.

IV.

Předtím, než se Ústavní soud začne zabývat věcnými námitkami, vždy zkoumá formální náležitosti ústavní stížnosti a podmínky její projednatelnosti. Podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), je ústavní stížnost oprávněna podat fyzická nebo právnická osoba, jestliže tvrdí, že pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byla účastníkem, bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručené ústavním pořádkem. Ústavní soud vyšel ze své konstantní judikatury, podle které jsou stát a od něj odvozené subjekty oprávněné k podání ústavní stížnosti, zaujímají-li v určitém případě postavení obdobné jednotlivci, tedy jestliže jsou jako právnické osoby stranou soukromoprávního sporu a nevykonávají v dané situaci atributy veřejné moci. Tehdy je stát a od něj odvozené subjekty nositelem procesních základních práv a náleží mu možnost podat ústavní stížnost (srov. nález sp.zn. III. ÚS 85/98 Sb. n. u., sv. 5, č. 14 či nález sp.zn. III. ÚS 80/96 Sb. n. u. sv. 5, č. 62). Vzhledem k soukromoprávní povaze právního vztahu mezi stěžovatelkou a vedlejším účastníkem a v ústavní stížnosti namítaného porušení práva na spravedlivý proces shledal Ústavní soud stěžovatelku oprávněnou k podání předmětné ústavní stížnosti. Dle ustanovení § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu je ústavní stížnost nepřípustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje (§ 72 odst. 3); to neplatí pro mimořádný opravný prostředek, který orgán, jenž o něm rozhoduje, může odmítnout jako nepřípustný z důvodů závisejících na jeho uvážení (§ 72 odst. 4). Za procesní prostředek k ochraně práva tak zákon považuje jak řádný či mimořádný opravný prostředek (s výjimkou žaloby na obnovu řízení, která je citovaným ustanovením výslovně vyloučena), tak jakýkoli jiný návrh způsobilý zahájit řízení, v němž se navrhovatel může domoci odstranění jím namítané vady řízení či vady rozhodnutí.

S ohledem na svůj charakter (jde o rozhodnutí procesní nikoliv o rozhodnutí meritorní) měl samostatný výrok I. rozhodnutí odvolacího soudu povahu usnesení, a to i když formálně byl součástí rozsudku; o tom není z pohledu soudní praxe a procesualistické literatury žádného sporu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 23 Cdo 2381/2008 ze dne 20. 9. 2010, usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 28 Cdo 3772/2009 ze dne 23. 2. 2011; dostupná v elektronické podobě na <http://www.nsoud.cz/>; Winterová, A. a kol. Civilní právo procesní. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Linde Praha, a.s., 2011, s. 264).

Pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo odmítnuto dovolání, může účastník podle ustanovení § 229 odst. 4 o. s. ř. napadnout žalobou pro zmatečnost. Pokud tedy stěžovatelka nesouhlasila s právním názorem odvolacího soudu, byla v její věci právě žaloba pro zmatečnost prostředkem přímé ochrany ústavně jí zaručených práv, na jehož vyčerpání před podáním ústavní stížnosti Ústavní soud trvá. Ježto stěžovatelka žalobu pro zmatečnost nepodala, je její ústavní stížnost nepřípustná. Pouze obiter dictum poznamenává Ústavní soud, že požadavek státu (jednajícího v projednávané věci Ministerstvem obrany) na ústavněprávní přezkum výroku odvolacího soudu, představujícího v souhrnu údajné zkrácení majetku stěžovatelky o 5.599,68 Kč, je očividně již pro svou bagatelitu – zejména v porovnání s rozpočtovými prostředky, s nimiž Ministerstvo obrany disponuje – absurdní. Stěžovatelka by lépe učinila, chránila-li by majetek státu jí svěřený v zásadnějsích než takto malicherných záležitostech. Ačkoliv tedy z formálního hlediska byla, jak již uvedeno, oprávněna ústavní stížnost podat, z pohledu materiálního je její postup v principu nesmyslný. Ostatně i kdyby ústavní stížnost jí podaná byla přípustná, stěží by obstála v testu opodstatněnosti (srov. např.

usnesení sp. zn. II. ÚS 3732/10 ze dne 20. 1. 2011 či usnesení sp. zn. II. ÚS 3386/10 ze dne 20. 1. 2011 dostupné v elektronické podobě na <http://nalus.usoud.cz>). Vzhledem k výše uvedenému Ústavní soud ústavní stížnost podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků řízení odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu odvolání není přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2011

Miloslav Výborný, v. r.
soudce zpravodaj

Za správnost vyhotovení: Ivana Šmerdová